

1st KM

ADM

Bestemming onzeker

Tom Permentier

Gezien op 11 april 2025

Park Spoor Noord, Antwerpen, tijdens
MAD festival

Het heeft wat van een zeilboot, acrobaten die wapperen aan een Chinese mast, gemonteerd op de laadbak van een vrachtwagen. Het fraaie beeld komt uit de koker van Jesse Huygh, die met vijf vrienden de straat inpalmt in zijn nieuwe voorstelling '1st KM'. Hij vertaalt daarmee het warrige gevoel dat je ervaart vlak voor en aan het begin van een reis, zeg maar tijdens de eerste kilometer. Voor de encenering van dat gevoel tapt Huygh uit meerdere vaatjes, met wisselend succes.

14 APRIL 2025

In 2022 ging Huygh in première met de openluchtvoorstelling 'A 2 mètres', waarin hij niet alleen zijn kunsten op de Chinese mast (een soort klimpaal) toonde, maar ook zijn beperkingen als chronische patiënt met mucoviscidose. Dit hyperpersoonlijk relaas was een trefzekere uppercut voor het publiek en werd terecht bekroond met een Ultima. Uit deze periode stamt ook het idee om de bijzondere vrachtwagen-met-mast te ontwerpen. Daarmee kon hij gemakkelijk tot bij ziekenhuizen en andere zorginstellingen rijden en bood er hulpbehoevenden circus en hoop. Anno 2025 is deze truck de hoofdrolspeler van '1st KM'.

Circusartiesten omarmen hun nomadisch bestaan en hun trouwe vierwieler

Voertuigen in circusproducties zijn niet nieuw. Net als hun voorgangers uit het klassieke circus, brengen makers van vandaag vele uren op de weg door. Ook zij omarmen het nomadische bestaan. Daarom hoeft het niet te verwonderen dat sommige onder hen hun trouwe vierwieler meenemen op het podium, in de piste of op straat. 21 jaar geleden deed Joppe Wouters het al met zijn Lada, inclusief een trampoline in het dak. Later speelden de artiesten van Circ'ombelico hun voorstelling in de buik van een vrachtwagen (net als recent ook Post uit Hessdalen met 'Ballroom') en Liza Van Brakel gaf een ecologische

twist aan het tour-concept met en 'met' de fiets. Huygh schrijft zich zo in in een lange traditie.

De energie van de openingsscène van '1st KM' is ook bekend terrein voor de circus kijker: de jeugdige, wervelende chaos van de zes acrobaten die door elkaar lopen en daarbij al de eerste dynamische figuren laten zien. Het is een beproefde formule, onder meer de zotte bende van Be Flat kan ervan meespreken. Even later wordt de sfeer intiemer en komen de artiesten een voor een voor de microfoon om mijmeringen te delen: "Soms lijkt het leven op een loopband, de tijd loopt terwijl jij stilstaat." Het is een van de betere quotes, die aanleunen bij het thema van reizen. De keuze voor de microfoon doet denken aan projecten van bijvoorbeeld THERE THERE Company en Margot Jansens, die ook hun artiesten tijdens de voorstelling laten spreken over het leven.

De artistieke paden die Huygh bewandelt zijn misschien nog niet volledig platgetreden, maar hij vergeet een onverwachte draai aan de bekende formule te geven. Wanneer het publiek wordt betrokken in de actie, verrast hij wel. Uiteraard is publieksparticipatie niet nieuw in circus, integendeel zelfs een oeroud recept, maar Huygh en zijn kompanen gaan er verder in dan verwacht. De korte interviews met toeschouwers zijn nog braaf, maar als diezelfde toeschouwers helpen bij de acrobatie, bijvoorbeeld door een platform met een artiest omhoog te tillen, wordt het interessanter. Helaas is dit veelbelovende aspect, dat in het promotiemateriaal een sterke nadruk krijgt, minder uitgewerkt dan verhoopt, waardoor ik wat op mijn honger blijf zitten.

De combinatie van dynamische en partneracrobatie met Chinese mast is een schot in de roos.

Hetzelfde geldt voor de ontboezemingen in de microfoon: ze verlenen een valse diepte aan het narratief, mede doordat ze niet verder worden uitgewerkt, al zijn ze soms leesbaar in de acrobatie. Zo lijkt de solist op de mast, terwijl de rest van het gezelschap vooraan in de vrachtwagen vertrekkensklaar zit, uitstelgedrag te verbeelden. Verderop in de voorstelling zijn de quotes nergens meer te bespeuren, waardoor het geheel een wat onnatuurlijk ritme krijgt. Een van de artiesten geeft zo onbedoeld een extra betekenis aan haar citaat: "Eerste kilometer, bestemming onzeker."

De combinatie van dynamische en partneracrobatie met Chinese mast is wel een schot in de roos. Die sequenties leveren op tijd en stond mooie beelden op, zoals de *colonne à trois* die naast de mast torent of de collectieve *tableaux vivants* aan de mast. Het plaatje klopt helemaal als een van de acrobaten door en zelfs op het publiek loopt: het narratief van het reisgevoel krijgt een letterlijke dimensie door de uitstapjes die zij en haar collega's in de mensenzee maken. In de tweede helft van de voorstelling leidt al deze actie naar een climax waar de spelvreugde van afdruipt en waar ik verder niets over zal prijsgeven, om het niet te verpesten voor wie gaat kijken. Het blijkt het wachten -na de wat rommelige opbouw-- meer dan waard.

Het siert Jesse Huygh dat hij, na de ontwapenende autobiografische voorstelling die 'A 2 mètres' was, zijn tragische levenswandel laat voor wat het is en uitpakt met een luchtiger thema. Hij is ten slotte veel meer dan zijn ziekte alleen. Bij '1st KM' komt het geheel dan niet helemaal van de grond, het verradt wel potentieel en doet uitkijken naar de hoogvliegers van de toekomst.

